

[Carlsen-Skiødt.]
 tægten og blive gældende Regel for Kommunen. Man har herslettet det, som deri den gamle Kommunallov stod om Fattigforstanderen. Dette var optaget i den tidligere Indenrigsminister Hr. Krags i Fjor i Lands-
 tinget forelagte Forslag ud fra den Betragtning, at der var adskillige Købstæder, særlig vel nok mindre Købstæder, der endnu benyttede Fattigforstandere, og saa vidt man vidste, havde dette ikke virket uheldigt. Hvis det er rigtigt, mener jeg, at man hellere bør følge det Forslag, der blev fremsat i Fjor, og opretholde disse Stillinger, saa Kommunerne bliver frit stillet i den Henseende. Det er et Spørgsmaal af mindre Betydning, men jeg har dog villet nævne det, da denne Bestemmelse er slettet i det foreliggende Forslag.

I § 18, sidste Stykke, tillægges der Indenrigsministeren en Myndighed, som efter min Opfattelse kan virke i højeste Grad uheldig. Der er Tale om, at der ved en Købstad ligger et Landdistrikt, der har fælles Forsørgelses- eller Skolevæsen med Købstaden, og saa tilføjes der i sidste Stykke:

„ønsker Distriktet at adskilles fra Købstaden som en særegen Sognekommune, kan saadant bevilges af Indenrigsministeren, efter at Amtsraadet og Byraadet derom er hørte“

o. s. v. Der bliver her givet Indenrigsministeren en Bemyndigelse, som jeg synes er alt for vidtrækkende. Ministeren har ogsaa haft den tidligere, det er rigtigt, men ud fra den Betragtning, jeg var inde paa i Begyndelsen af min Tale, at Loven maatte give meget mere selvstændigt kommunalt Styre end hidtil, mener jeg ogsaa, at denne Passus i § 18 maa ændres.

Ganske vist skal Amtsraadet og Byraadet spørges, men efter Paragraffens Ordlyd behøver Ministeren intet Hensyn at tage til disses Ønsker. Jeg tror, det her er ønskeligt at begrænse Ministerens Magt- og Myndighedsomraade, hvis der skal blive nogenlunde gode Forhold saavel for de Købstæder, der kan være Tale om, som for de tilgrænsende Sognekommuner. Efter det foreliggende Forslag vil Ministeren kunne adskille, og efter en anden Lov kan han indlemme, Kommuner i en Købstad, uden at denne kan væge sig derimod; og da saadanne Ønsker altid paa en eller anden Maade fremkommer af økonomiske eller maaske endogsaa af politiske Grunde, maa denne Form for ministerielt Styre kaldes meget uheldig, saa meget mere som Loven ikke fastsætter Tidsfrister af nogen Art.

Jeg har villet pege paa dette, da dette Spørgsmaal i Øjeblikket er særlig brændende, og det berører ikke den enkelte Indenrigsminister, men en hvilken som helst Indenrigsminister. Spørgsmaalet er brændende for Odense, for Kolding, for Frederiksberg, og jeg vil føje til, at hvad Odense By angaar, synes jeg, Forholdet endogsaa er særlig grelt og typisk.

Ogsaa paa dette Omraade maa Kommunerne have større Selvstyre, og skal der ske en Indlemmelse eller en Adskillelse af hele Kommuner, maa det være Rigsdagen, der træffer Afgørelsen; for mindre Arealers Vedkommende kan den vel overlades til en Kommission eller en Voldgiftsdomstol, men Afgørelsen bør i alle Tilfælde ikke ligge i en enkelt Mands Haand. Den selvstændigt styrede Kommune kan maaske ikke paa een Gang opnaa alle disse Fordele, som jeg her har peget paa, men under Lovforslagets videre Behandling her i Tinget maa vi arbejde paa at komme frem i den Retning.

Hvad angaar § 19, hvor der er Tale om Styrelsen af Havnene, skal jeg ikke gaa i Enkeltheder. De kan nærmere undersøges i Udvalget, og der vil muligvis nok være Anledning til at rette et og andet, men jeg skal paa nærværende Tidspunkt ikke komme nærmere ind derpaa.

Derimod vil jeg gerne noget nærmere omtale § 20, der indfører en ny Regel for Valg af Kirkers Bestyrelse. Efter Kirkelovene af 1922 bestaar Kirkebestyrelsen af Menighedsraadet. Nu foreslaas det, at to af Byraadets Medlemmer skal have Sæde i Kirkebestyrelsen. Dette skal være af økonomiske Grunde; saadanne fremførte den højtærede Indenrigsminister som Begrundelse ved Forelæggelsen.

Det forekommer mig imidlertid, at der aldeles ingen Grund er hertil, ligesom det ogsaa vil være et Brud med de af Rigsdagen vedtagne kirkelige Love af 1922, om man her igen vilde lovgive paa et kirkeligt Omraade ved en Kommunallov. Derved vilde man ogsaa opnaa een Ordning for Købstadkirker og en anden Ordning for Landsognes.

For det første har Kommunalraadet intet med Kirkens Midler at gøre. Disse Midler fremskaffes ved en særlig Ligning, som ikke lægges paa Sognebeboerne som saadanne, men kun udskrives paa Menighedsmedlemmerne. Men de samme Menighedsmedlemmer har Ret til selv at vælge Menighedsraad og styre deres egne Midler, og Kommunalbestyrelsen er ganske uberettiget til at blande sig i Menighedsraadets Sager, der sorterer under Stiftsøvrigheden og Kirkeministeren.